Ο ΣΥΡΙΖΑ ενάντια στους εργαζόμενους

Του Πάνου Κοσμά

Στη συγκυρία όπως διαμορφώνεται, είναι εύλογο -και έτσι συμβαίνει για πολλούς και πολλές- να σκεφτεί κανείς/καμιά ως εξής: «Τελικά, ο Αλέξης Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ μάς είπαν την ωμή αλήθεια. Το καλοκαίρι του 2015 δεν υπήρχαν οι προϋποθέσεις για οτιδήποτε άλλο πέρα από έναν οδυνηρό συμβιβασμό – αλλιώς θα μπαίναμε σε μια περιπέτεια με «τυφλή» εξέλιξη και ακόμη οδυνηρότερη κατάληξη. Μέχρι και το τέλος του προγράμματος δεν υπήρχαν επίσης προϋποθέσεις για ουσιαστικές αντιστάσεις στις απαιτήσεις των δανειστών. Ύστερα όμως από τη λήξη του προγράμματος τον Αύγουστο του 2018, το να υπάρχει στην εξουσία μια κυβέρνηση της Αριστεράς ‘‘κάνει διαφορά’’. Τώρα φαίνεται τι θέλει να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, σε αντίθεση με όσα υποχρεώθηκε να κάνει από το καλοκαίρι του 2015 ως το καλοκαίρι του 2018. Και είναι επίσης εξίσου φανερό τι θα φέρει τυχόν εκλογική νίκη της ΝΔ. Εν τέλει, το δίλημμα ΣΥΡΙΖΑ ή ΝΔ, Τσίπρας ή Μητσοτάκης είναι πραγματικό και δεν μπορεί ο κόσμος της Αριστεράς και οι εργαζόμενοι να ψηφίσουν αυτόν που θα έρθει για να ενορχηστρώσει έναν νέο γύρο λιτότητας, εθνικισμού και αυταρχισμού. Στο κάτω-κάτω, και το αριστερό ρήγμα του 2015 έχει καταρρεύσει και σχεδόν αποσυντεθεί, χάρη σε όσα έκαναν ή δεν μπόρεσαν/ήθελαν να κάνουν ο Παναγιώτης Λαφαζάνης και η Ζωή Κωνσταντοπούλου».

Τέτοια -ή περίπου τέτοια- επιχειρήματα ακούγονται πλέον από τα χείλη πολλών «καλών ψυχών». Φαίνεται, λοιπόν, προκλητικό ότι αντιτάσσουμε σε όλα αυτά το κατηγορηματικό «ο ΣΥΡΙΖΑ ενάντια στους εργαζόμενους». Κι όμως… γυρίζει. Που θα πει: κι όμως, είναι έτσι ακριβώς. Ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν από το καλοκαίρι του 2015 και εξακολουθεί να είναι ο πιο αποτελεσματικός ίσως «μηχανισμός» υπονόμευσης των δικαιωμάτων και κατακτήσεων των

εργαζόμενων τάξεων. Πρώτα απ' όλα, γιατί κάνει ό,τι κάνει στο όνομα της Αριστεράς. Κι ύστερα, γιατί το κάνει πολύ αποτελεσματικά – «χωρίς να ανοίξει ρουθούνι»…

Καλοκαίρι του 2015: «αντικειμενικά δεν μπορούσε να γίνει κάτι άλλο»;

Μια συνηθισμένη μέθοδος ξεπλύματος ευθυνών είναι να παίρνει κάποιος σαν «αντικειμενικά» δεδομένα τα αποτελέσματα της ίδιας του της πολιτικής. «Το καλοκαίρι του 2015 **αντικειμενικά** δεν μπορούσε να γίνει κάτι άλλο…». Όχι, αυτό το «αντικειμενικά» ήταν το προϊόν μιας στρατηγικής, που υπήρχε στο DNA του παλιού Συνασπισμού και η οποία κυριάρχησε και υλοποιήθηκε κατά κύματα συστηματικά αμέσως ύστερα από τις δεύτερες εκλογές του 2012. Να θυμίσουμε λίγο πρόχειρα: **ταξίδια στο εξωτερικό για να στηθούν γέφυρες επικοινωνίας με ισχυρά «κέντρα» του διεθνούς συστήματος** (από το Σικάγο μέχρι τη σύναξη της Λέσχης Μπίλντεμπεργκ στην Ιταλία). **Λανσάρισμα της στρατηγικής των πολύ πλατιών συμμαχιών** (έτσι έκαναν ρεσάλτο στο καράβι του ΣΥΡΙΖΑ οι ορδές των ξεσκολισμένων ΠΑΣΟΚων, που… ήξεραν από διαχείριση κυβερνητικής εξουσίας. Έτσι εξηγείται και η προαποφασισμένη συμμαχία με τους ΑΝΕΛ και τα πάρε-δώσε με την καραμανλική πτέρυγα της ΝΔ και ο Παυλόπουλος – με τις σχετικές κατά κύματα «διευρύνσεις»). **Τακτική «αποθέρμανσης» στις μαζικές κινηματικές εκδηλώσεις** (απεργία καθηγητών κ.λπ.) και **«συντεταγμένης» πορείας προς την κυβερνητική εξουσία. Διαρκές «ξενέρωμα» του προγράμματος. Αντικατάσταση της τακτικής μονομέρειας υπέρ των εργαζόμενων από τη θεωρία win-win** (θα κερδίσουν και οι εργαζόμενοι και η αστική τάξη). **Επίσημη έναρξη της… υψηλής αριστερής στρατηγικής στη σχέση με εκλεκτά τέκνα της αστικής τάξης** (αρχίζοντας ούτε καν από τη «λευκή» επιχειρηματικότητα, αλλά από την πιο μαύρη: Μαρινάκης, Μελισσανίδης). **Πλήρης αυτονόμηση της ηγεσίας στο κόμμα ΣΥΡΙΖΑ και της Κοινοβουλευτικής Ομάδας από τα κομματικά όργανα** κ.λπ. κ.λπ.

Όλα αυτά δεν ήταν ατάκτως ερριμμένες τακτικές εμπνεύσεις, αλλά στοιχεία μιας στρατηγικής, της οποίας οι προϋποθέσεις οικοδομήθηκαν συστηματικά και με πυκνές πρωτοβουλίες σε όλα τα επίπεδα. Ότι μια τέτοια στρατηγική, που ολοφάνερα εμπνεόταν από την κολοσσιαία αυταπάτη του «έντιμου συμβιβασμού» με το εγχώριο και διεθνές σύστημα, είχε επίσης ολοφάνερες γελοίες πλευρές και προσδοκίες, δεν σημαίνει ότι δεν ήταν στρατηγική. Το όνομά της αποδίδεται από μια πολύ γνωστή έννοια: **ρεφορμισμός**.

Αυτή η στρατηγική, που ακολουθήθηκε με εξίσου μεγάλη συνέπεια και το πρώτο εξάμηνο του 2015 ύστερα από την εκλογική νίκη, κατέστρεψε σε μεγάλο βαθμό τις προϋποθέσεις, ώστε τον Ιούλιο του 2015 να μπορεί να γίνει «κάτι άλλο», δηλαδή να υπάρξει μια πολιτική ρήξης με το σύστημα. Και παρ' όλα αυτά, παρόλο το «ξενέρωμα» του κόσμου των αντιστάσεων και του κόσμου της Αριστεράς απ' όλη αυτή την «προεργασία», ο κόσμος αυτός ήταν έτοιμος για «μεγάλα πράγματα», όπως απέδειξε η κινητοποίηση για το δημοψήφισμα.

Είναι λοιπόν πολιτική απάτη ολκής ο ισχυρισμός ότι το καλοκαίρι του 2015 «αντικειμενικά» δεν μπορούσε να γίνει «κάτι άλλο». Αυτό το «αντικειμενικά» ήταν «υποκειμενικά» – με όλους τους δυνατούς τρόπους.

Το «κάνω ό,τι μπορώ» σαν καρικατούρα…αριστερής στρατηγικής

Αποκρούοντας τις -δίκαιες και ακριβέστατες- κατηγορίες για σκληρή μνημονιακή πολιτική ενάντια στις εργαζόμενες τάξεις, οι προπαγανδιστές του ΣΥΡΙΖΑ απαντούν ότι «Όλα αυτά θα γίνονταν έτσι κι αλλιώς και χωρίς τον ΣΥΡΙΖΑ». Όχι ακριβώς! Επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ συμβόλιζε τον «αριστερό λαϊκισμό», επειδή είχε προλάβει να «ερεθίσει» το σύστημα, εγχώριο και διεθνές, επειδή η άνοδός του και η μοιρολατρικά παραιτημένη πρώτη περίοδος (το πρώτο εξάμηνο του 2015, μέχρι και την «κωλοτούμπα» του Ιουλίου)

διακυβέρνησής του είχε αναστατώσει την «κανονικότητα» της αγοράς, των τραπεζών κ.λπ., έπρεπε να ταπεινωθεί προς παραδειγματισμό. Έτσι, το 100% μνημόνιο έγινε 120 και 150% μνημόνιο – με μια γενναία προσαύξηση πολιτικού ρεβανσισμού και «πολιτικού ρίσκου». Σε αυτή τη γενναία προσαύξηση, που έγινε μόνιμη πολιτική των δανειστών και του εγχώριου συστήματος στο διάστημα μέχρι και την έξοδο από το πρόγραμμα το καλοκαίρι του 2018, οφείλονται τα υπερπλεονάσματα – χάρη στα οποία ο Τσίπρας ξεδιπλώνει τώρα τις πολιτικές κρατικής φιλανθρωπίας. Επιπλέον, ακόμη και αν έγιναν τα ίδια ακριβώς που θα γίνονταν και με έναν Μητσοτάκη, δεν έγιναν στο όνομα της Δεξιάς, αλλά στο όνομα της Αριστεράς.

Αυτό το «έτσι κι αλλιώς» συνδέεται με μια καρικατούρα της γνωστής ρεφορμιστικής στρατηγικής του κυβερνητισμού στα όρια της παρωδίας: Οι κυβερνητικοί προπαγανδιστές ισχυρίζονται πως ό,τι αντιλαϊκό υπέγραψαν και επέβαλαν, δεν ήταν δικό τους, δεν τους αντιπροσώπευε. Ήταν του συστήματος. «Δικά τους» είναι μόνο τα ψήγματα κυβερνητικής φιλανθρωπίας του τελευταίου διαστήματος. Αφού όλα αυτά «έτσι κι αλλιώς θα γίνονταν», δεν είναι προτιμότερο να είναι τουλάχιστον η Αριστερά στην εξουσία; Όλο και κάτι θα μετριάσει, θα εξομαλύνει…

Η παλιά στρατηγική του κυβερνητισμού έλεγε πως η Αριστερά στην κυβέρνηση και η υλοποίηση σχεδίων μεταρρύθμισης του συστήματος θα οδηγούσε στον σοσιαλισμό. Ετούτη η μετανεωτερική εκδοχή κυβερνητισμού ισχυρίζεται πως καλό είναι να είσαι στην κυβέρνηση. Να υπογράφεις ό,τι αντεργατικό είναι «αναπόφευκτο» (ακόμη και αν πρόκειται για σκληρά μνημόνια, για πολιτικές του ΔΝΤ, των Βρυξελλών και του ΟΟΣΑ, ακόμη και αν πρόκειται για τις πιο φιλο-ϊμπεριαλιστικές πολιτικές της Μεταπολίτευσης). Και να κάνεις τα ελάχιστα που μπορείς. **Αν, όμως, δουλειά της Αριστεράς είναι να βρίσκεται στην εξουσία με σκοπό να επιβάλλει τα μείζονα για λογαριασμό του συστήματος, με την ελπίδα ότι θα μπορέσει να δώσει και κάνα ψίχουλο σαν… αντιστάθμισμα (ένα συστημικό αμορτισέρ της κακιάς ώρας!), τότε ποιανού δουλειά είναι να αντιμετωπίσει τα… μείζονα;**

Στο απόγειο της δεξιάς του στροφής και, ενώ προωθούσε (όπως ο Τσίπρας μεταξύ 2012-2015) τη συστημική προσαρμογή του Κόμματος Εργασίας, ο πρώην πρόεδρος της Βραζιλίας Λούλα είχε πει πως «Ο σοσιαλισμός είναι ένα πτώμα κρεμασμένο στον λαιμό του ΡΤ». Στην Ελλάδα, η «κυβέρνηση της Αριστεράς» υπήρξε -και εξακολουθεί να είναι- ένα πτώμα κρεμασμένο στον λαιμό της Αριστεράς (στην οποία δεν συγκαταλέγεται πλέον ο μετατοπισθείς στον χώρο της σοσιαλδημοκρατίας ΣΥΡΙΖΑ).

Με τούτα και με κείνα, επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά ότι ο ρόλος του ρεφορμισμού είναι υπό «κανονικές συνθήκες» να «κάνει κάτι» στην προσπάθεια να μεταρρυθμίσει και «εξανθρωπίσει» τον καπιταλισμό – επί ματαίω. Σε συνθήκες, όμως, που έχει τεθεί με επίφοβο για την αστική τάξη τρόπο το ζήτημα της εξουσίας, η συνθηκολόγησή του με το σύστημα επιφέρει υψηλά κόστη για τις εργαζόμενες τάξεις, αλλά και για την Αριστερά (που «αμαυρώνει» το όνομά της, κηλιδώνει και ντροπιάζει τις σημαίες της, αποκαρδιώνει και αποσυσπειρώνει τον κόσμο της).

Κατώτατος μισθός και… Πρέσπες

«Τώρα θα δείξουμε τι πραγματικά πιστεύουμε», ισχυρίζεται η κυβερνητική προπαγάνδα. Και ιδού οι… αποδείξεις: η κρατική επιδοματική πολιτική από τη μια. Ο «αντιεθνικισμός» της Συμφωνίας των Πρεσπών από την άλλη.

Από πού χρηματοδοτούνται τα επιδόματα της κρατικής φιλανθρωπίας; Από το υπερπλεόνασμα. Τι σημαίνει υπερ-πλεόνασμα; Ότι τα μνημονιακά μέτρα υπερ-αποδίδουν, ότι συγκεντρώνονται περισσότεροι φόροι και κόβονται περισσότερες δαπάνες σε σχέση με τις προβλέψεις των μνημονίων. Τα μέτρα κρατικής φιλανθρωπίας χρηματοδοτούνται από το υπερ-πλεόνασμα θυσιών των εργαζόμενων τάξεων.

Σε ποιο πλαίσιο γίνεται η αύξηση του κατώτατου μισθού; Η υπουργική απόφαση για την αύξησή του επικυρώνει τον νόμο

Βρούτση (υπουργός Εργασίας επί μνημονιακής κυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) και όλα όσα προβλέπει. Η τροπολογία Αχτσιόγλου βασίζεται στο άρθρο 103 αυτού του νόμου, που προβλέπει ότι «το ύψος του νομοθετημένου κατώτατου μισθού και νομοθετημένου ημερομισθίου θα πρέπει να καθορίζεται λαμβάνοντας υπόψη την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας και τις προοπτικές της για ανάπτυξη από την άποψη της παραγωγικότητας, των τιμών, και της ανταγωνιστικότητας, της απασχόλησης, του ποσοστού της ανεργίας, των εισοδημάτων και μισθών». Με άλλα λόγια, δεν θα υπάρχουν ελεύθερες διαπραγματεύσεις για τις ΣΣΕ, αλλά η αύξηση θα καθορίζεται με απόφαση κάθε φορά του κράτους, του υπουργείου Εργασίας, με βάση τους οικονομικούς δείκτες κερδοφορίας της εργοδοσίας και του κεφαλαίου.

Τι σημαίνει η εξαγγελθείσα νέα ρύθμιση των 120 δόσεων (που τελικά θα είναι έως 48 και υπό αυστηρές προϋποθέσεις); Ότι θα «διευκολυνθούν» τα λαϊκά νοικοκυριά να πληρώσουν τις υποχρεώσεις τους στην εφορία. Με τις ανεξόφλητες οφειλές προς την εφορία να αυξάνονται πλέον κατά σχεδόν 1 δισ. ευρώ σε μηνιαία βάση, κάτι έπρεπε να γίνει για να μην κινδυνεύσουν οι μνημονιακοί στόχοι. Αλλά με προσοχή για να μη διαταραχθεί η «κουλτούρα πληρωμών», που έχει με… κόπους επιβληθεί. Δηλαδή, να μη χαλαρώσει ο φόβος των αναγκαστικών μέτρων είσπραξης και του πλειστηριασμού. Πόσο γενναιότερες, όμως, είναι οι ήδη θεσπισμένες ρυθμίσεις γι’ αυτούς που ζουν από τη δουλειά των άλλων (επιχειρήσεις και μικρομεσαίους)! Εκεί οι δόσεις είναι 120 και το «κούρεμα» οφειλών γενναιόδωρο. Ο ΣΥΡΙΖΑ υλοποιεί πολιτικές ταξικής μονομέρειας –αλλά υπέρ του κεφαλαίου.

Μήπως, όμως, αυτά είναι τα πρώτα βήματα μιας δειλής έστω, αλλά αρχόμενης επιστροφής σε πολιτικές αντιμνημονιακές/αντι-λιτότητας; Τα κορυφαία κυβερνητικά και κομματικά στελέχη δεν χρησιμοποιούν ούτε καν ρητορικά την έννοια της αντιλιτότητας. Και πάντως όχι περισσότερο από τον… Μητσοτάκη. Και πώς θα μπορούσαν να το κάνουν οι ίδιοι άνθρωποι που συζητούν πάντα «σε πολύ καλό κλίμα» με τους εκπροσώπους των δανειστών, εξασφαλίζουν τις θετικές εκθέσεις της Κομισιόν χωρίς καν

«αστερίσκους» και προσέχουν τα λόγια τους, για να μη δυσαρεστήσουν τις αγορές; Πώς θα μπορούσαν να το κάνουν τα στελέχη ενός κόμματος, που φιλοδοξεί να είναι ο δεύτερος πόλος του «νέου δικομματισμού» της περιόδου που η «καταραμένη» διαχωριστική γραμμή μνημόνιο/αντιμνημόνιο έχει εξοβελιστεί, χάρη κυρίως στη μνημονιακή θητεία του ΣΥΡΙΖΑ; Πώς θα μπορούσε να δείξει τέτοια αχαριστία ένα κόμμα και μια κυβέρνηση, που έχει δεχθεί τόσα πολιτικά δώρα από τους δανειστές και τις ισχυρές ιμπεριαλιστικές χώρες;

Για τον ΣΥΡΙΖΑ, το μνημονιακό συμβόλαιο παραμένει σεβαστό. Ένα είδος «συντάγματος» του νέου καθεστώτος συσσώρευσης, που στηρίζεται στην ακραία εκμετάλλευση της εργασίας. Ό,τι υπόσχεται σαν πολιτικές «ανακούφισης» των λαϊκών στρωμάτων, στηρίζεται στην ύπαρξη μνημονιακού υπερ-πλεονάσματος, που δεν είναι παρά το υπερ-πλεόνασμα θυσιών των εργαζόμενων τάξεων. Οι διεθνείς και εγχώριες οικονομικές προοπτικές προδιαγράφουν ήδη τη διαρκή μείωση αυτού του υπερ-πλεονάσματος και τη μετατροπή του μεσοπρόθεσμα σε έλλειμμα σε σχέση με τον στόχο 3,5% του ΑΕΠ.

Όπως ακριβώς η Συριζική κρατική φιλανθρωπία δεν είναι αντι-λιτότητα, έτσι και η Συμφωνία των Πρεσπών δεν είναι αντιεθνικισμός και πολιτική «φιλίας μεταξύ των δύο λαών».

Πώς μπορεί να είναι αντιεθνικισμός να συμπεριφέρεσαι σε μια χώρα σαν να είναι «οικόπεδο με κρατική υπόσταση» (κράτος χωρίς έθνος, αλλά μόνο με «υπηκοότητα»); Να το υποχρεώνεις να διευκρινίσει σε ποια κατηγορία γλωσσών υπάγεται η γλώσσα του (τάχα για να μη σφετεριστεί τα… αρχαία μακεδονικά!); Να το υποχρεώνεις να αλλάξει όνομα, για να μπει μετονομασμένο με το ζόρι κάτω από την… ειρηνική ομπρέλα και να μετατραπεί σε βάση του ΝΑΤΟ πυροδοτώντας, έτσι, και ενισχύοντας τον εθνικισμό και στις δύο πλευρές των συνόρων;

Πώς, πέρα από τα προηγούμενα, μπορεί η φιλία των λαών να υπηρετηθεί με τη ληστρική-ιμπεριαλιστική διείσδυση του ελληνικού κεφαλαίου στη γειτονική χώρα αγοράζοντας μπιρ παρά

δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις, επιβάλλοντας αποικιοκρατικούς όρους επενδύσεων με Ειδικές Οικονομικές Ζώνες, με μισθούς 230 ευρώ και μηδενική φορολογία;

Πώς μπορεί να συνιστούν πάλη ενάντια στην ακροδεξιά οι δηλώσεις Κουρουμπλή ότι «Αν θέλουμε να διαλύσουμε τα Σκόπια, τα διαλύουμε την επόμενη μέρα, αλλά δεν μας συμφέρει»; Η αδιατάρακτη μέχρι πρόσφατα συγκυβέρνηση με τον Καμμένο και η υπουργοποίηση Παπακώστα; Η ακροδεξιάς έμπνευσης αντιμεταναστευτική πολιτική, που συμπλήρωσε τις Αμυγδαλέζες του Δένδια με τα κολαστήρια hot spots στα νησιά και τις επαναπροωθήσεις στον Έβρο; Οι ανίερες συμμαχίες με τα ακροδεξιά και δικτατορικά καθεστώτα του Ισραήλ και της Αιγύπτου; Η τυχοδιωκτική υπηρέτηση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού στην περιοχή για τις ΑΟΖ; Οι φωτογραφήσεις του Βίτσα με τους Κασιδιάρηδες στη νήσο Ρω και η πλήρης ανοχή στην ηρωοποίηση του ακραίου εθνικιστή και χρυσαυγίτη πιστολέρο Κατσίφα; Πώς μπορεί να συνιστά αντιφασιστική ευαισθησία η ανύπαρκτη κυβερνητική πίεση στην αστυνομία και τη δικαιοσύνη, προκειμένου να δεήσουν να τελειώσει η δίκη της Χρυσής Αυγής ή να φυλακιστούν οι φασιστικές συμμορίες, που επιτίθενται συστηματικά τα τελευταία χρόνια σε μετανάστες και στέκια αριστερών και αναρχικών συλλογικοτήτων και που έκαναν πρόσφατα το «ντου» στη Βουλή;

Ο Τσίπρας σαν «Λούλα της Μεσογείου»

Παρ’ όλα τα προηγούμενα, η κυβέρνηση ζητεί πολιτική/εκλογική στήριξη ανεμίζοντας σαν φόβητρο τον Μητσοτάκη. Μήπως λοιπόν ο ΣΥΡΙΖΑ είναι «επιβραδυντής» της δεξιάς και ακροδεξιάς επέλασης; Η ιστορία δείχνει ότι η ρεβανσιστική δεξιά έρχεται εκεί όπου αποτυγχάνει η Αριστερά. Η ακροδεξιά εκεί όπου η συνταγματική δεξιά δεν είναι «αρκετή» και «κατάλληλη» για να βγάλει την απαραίτητη «βρόμικη δουλειά» για το σύστημα. Ο φασισμός εκεί όπου όλα τα άλλα μέσα έχουν αποτύχει και το σύστημα πρέπει να συντρίψει την εργατική τάξη, την Αριστερά,

ακόμη και την ξεφτισμένη αστική δημοκρατία με τη φωτιά και το σίδερο. Η ήττα της Αριστεράς, που στην Ελλάδα πήρε τη μορφή της μνημονιακής μεταστροφής και κυβερνητικής θητείας του ΣΥΡΙΖΑ, είναι που προετοιμάζει τους όρους για την έλευση της ρεβανσιστικής δεξιάς του Μητσοτάκη. Αν αυτή, εξαιτίας ενός πιθανότατου αρνητικού «γυρίσματος» της διεθνούς οικονομίας, αποδειχτεί «λίγη» και «ακατάλληλη», το σύστημα θα αναζητήσει άλλες, σκληρότερες λύσεις. Αν, στο πλαίσιο -για παράδειγμα- μιας νέας διεθνούς κρίσης τίποτε από αυτά δεν αποδειχτεί τόσο αποτελεσματικό όσο απαιτεί το σύστημα, θα έρθει η ώρα της ακροδεξιάς και του φασισμού.

Το ερώτημα «τι να ψηφίσουμε» υποτάσσεται στο ερώτημα «ποια αριστερά θέλουμε να χτίσουμε, ποια αριστερά θέλουμε να δυναμώσει». Και σίγουρα η απάντηση δεν είναι να συνεχιστεί η «ομοιοπαθητική» της ήττας ψηφίζοντας ή υποστηρίζοντας ΣΥΡΙΖΑ σαν το μικρότερο κακό.

Στη Βραζιλία η σοσιαλ-φιλελεύθερη κυβερνητική θητεία του Λούλα, έθρεψε μια μεταβατική ρεβανσιστική δεξιά, μέχρι να έρθει η ώρα του Μπολσονάρου. Και όταν ήρθε αυτή η «κακιά ώρα», πολύτιμες δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς είχαν σπαταληθεί με την αυταπάτη ότι, υποστηρίζοντας και ψηφίζοντας το εκφυλισμένο PT του Λούλα, βάζουν φρένο στη δεξιά και την άκρα δεξιά.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ο «μεγάλος λεηλάτης» όχι μόνο του πρόσφατου παρελθόντος, αλλά και του μέλλοντος της Αριστεράς.

Αυτό που χρειαζόμαστε κατεπειγόντως είναι μια ταξική και διεθνιστική αριστερά, μια ισχυρή επαναστατική αριστερά. Οτιδήποτε άλλο θα είναι αυταπάτη, σπατάλη πολύτιμων δυνάμεων και χάσιμο χρόνου, που στην Ιστορία και ιδιαίτερα σε κρίσιμες περιόδους δεν είναι απλώς πολύτιμος, αλλά υπαρξιακής σημασίας.